

УДК 342.7

**КОНСТИТУЦІЙНА СИСТЕМА ЗАХИСТУ
ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ**

**CONSTITUTIONAL SYSTEM OF PROTECTION OF RIGHTS
AND FREEDOMS HUMAN AND CITIZEN: THEORY ISSUES**

Громовчук М.В.,

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри конституційного права
та порівняльного правознавства
юридичного факультету
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»*

У статті досліджується сучасна система захисту прав і свобод людини та громадянина. Звертається увага на доктринальні аспекти побудови вітчизняного механізму захисту прав людини. Надано аналіз окремих рішень Конституційного Суду України з досліджуваної теми.

Ключові слова: права і свободи людини та громадянина, механізм захисту прав людини, сучасна доктрина конституційного права.

Формування сучасних інститутів громадянського суспільства та розбудова соціальної і правової держави вимагають суттєвих змін в організації й діяльності всієї системи правоохоронних органів України. Ефективна діяльність правоохоронних органів нашої держави є необхідною умовою захисту конституційного ладу, забезпечення законності та правопорядку, дотримання прав і свобод людини та громадянина. Разом із тим їх відставання від потреб суспільства, що зростають, і міжнародних стандартів у галузі захисту прав і свобод не сприяє, а часто й перешкоджає успішній реалізації національних інтересів і стабільності розвитку суспільства та держави. Зважаючи на це, значний науковий інтерес до сучасних проблем, пов'язаних із роллю й місцем правоохоронних органів Укра-

їни в механізмі захисту прав і свобод людини та громадянина, зміни їхнього правового статусу на сучасному етапі конституційної реформи в державі має стійку тенденцію до зростання.

Дослідження системного підходу до механізму захисту прав людини передбачає спочатку відповідь на запитання: що таке системний підхід і яка його роль у науці конституційного права?

Термін «система» (*давньогрецьк. σῶστημα – сполучення*) означає ціле, складене з частин. Він використовується в тих випадках, коли треба охарактеризувати об'єкт, який досліджується або проектується як дещо ціле, складне і про який неможливо одразу одержати просте уявлення. Звернемося до загального визначення генези поняття «система». Так, зокрема, тлумачний словник В. Даля (середина

XIX століття) визначає систему як план, порядок розташування частин цілого, визначене улаштування, хід чого-небудь у послідовному, доладному порядку [1]. Словник *Webster's Revised Unabridged Dictionary (1913)* містить визначення системи як сукупності об'єктів, підпорядкованих чітко або за якимось особливим порядком, як правило, логічним або науковим; єдине ціле об'єктів, пов'язаних якимось спільним законом, принципом або метою; постійне об'єднання принципів або елементів, які становлять єдине ціле [2]. У тому самому словнику, але вже 1928 року видання систему подано як сукупність чогось, упорядковану як ціле; план або схему, яка складається з багатьох частин, об'єднаних так, щоб створити ланцюг взаємозалежностей; постійне об'єднання принципів або елементів, які становлять єдине ціле [2].

Генезис сучасних конституційних систем як України, так і зарубіжних країн невіддільно пов'язаний із утвердженням та вдосконаленням системи права загалом і розвитком знань про цю систему та її юридичні властивості зокрема. Закономірно, що новий масив суспільних відносин, пов'язаних з утвердженням на хвилі згаданих революцій принципів та ідей народного суверенітету, верховенства права, парламентаризму, правової держави й інших ідеалів класичного європейського конституціоналізму, які обґрунтовувалися ще мислителями епохи Відродження та Реформації, не міг бути унормованим у межах тогочасних галузей публічного, а тим більше приватного права. У зв'язку із цим утверджується нова галузь публічного права – конституційне право. При цьому конституційне право, як і будь-яка інша галузь права, було покликане

здійснювати не лише цілеспрямований, а й системний вплив на регулювання суспільних відносин, що стали його предметом. Зазначене зумовило об'єктивне існування конституційної системи, а подальші нагальні потреби конституційної правотворчої та правозастосовної практики – необхідність дослідження юридичних властивостей як системи загалом, так і її складників [3].

У цьому розумінні варто згадати твердження Р. фон Ієрінга щодо відповідних властивостей системи права: «Система – невичерпне джерело нової матерії!» [4, с. 97–98]. Поділяючи цю точку зору мислителя, зазначимо необхідність пізнання названих зрізів (рівнів) багатоаспектної системи конституційного права України, що дасть змогу не лише пізнати їх юридичну природу, а й виявити нові та перспективні шляхи подальшого розвитку й удосконалення сучасного національного конституційного права та його системи [5].

Найповніше уявлення про конституційного систему допомагає сформувати сума знань про юридичні властивості її складових елементів і порядок їх взаємодії. Як відомо, у радянській державно-правовій науці стверджувалося про жорстко ієрархічну структуру відповідної галузі радянського права, представлену дворівневими елементами – інститутами й нормами державного (конституційного) права, які, у свою чергу, мають власні структурні рівні. Відмова ж від одноплосщинного позитивістського методологічного підходу до системи права дала змогу спростувати цю тезу й виявити нові рівні (зрізи) системи пострадянського конституційного права. Зазначене сприяло й формуванню нових теоретико-методологічних уявлень про структуру конституційного права

України та її основні елементи й частини [6].

Первинним генетично зумовленим зрізом конституційної системи є її поділ на природну та позитивну. Як відомо, ідеї та принципи природного права зіставлялися мислителями Відродження з позитивним, або ж легістським, правом, яке виступало вторинним щодо природного, але було об'єктивно необхідним для регулювання організації й діяльності держави в тому числі й через позитивістське накладення на людину певних обов'язків перед державою. У пізніший період, починаючи з XIX ст., учені почали розглядати природне й позитивне право як дві підсистеми внутрішньодержавного права, що співвідносяться з іншими складовими елементами системи права. Згодом відповідні теоретико-методологічні підходи сприяли виявленню інститутів природного й позитивного права. Так, для більшості країн світу загальновизнаним залишається інститут народного суверенітету, інститут непокорі народу тиранії, інститут природних прав людини тощо [7].

Конституційна система захисту прав і свобод людини та громадянина, будучи інтегративним феноменом, отримує якісну визначеність через функціональну єдність своїх компонентів. До основних, на нашу думку, варто включити правозахисні норми, принципи, суб'єкти, об'єкти й гарантії. Їх відрізняє конституційна зумовленість, законодавчий розвиток відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права (ч. 1 ст. 9 Конституції України).

Отже, як бачимо, конституційна система захисту прав і свобод людини та громадянина складається з певних складових елементів. Уважаємо, ана-

ліз цих окремих складників україно-необхідний для виявлення їх змісту, закономірностей взаємодії й логіки розвитку.

Сутність досліджуваної нами конституційної системи багато в чому визначається метою, яка полягає в досягненні стану реальної захищеності всіх осіб, що перебувають під юрисдикцією держави. Домогтися такої мети можливо, зокрема, шляхом вирішення низки завдань, серед яких, наприклад, створення в країні єдиного правозахисного простору на основі конституційних принципів і з урахуванням відомих міжнародно-правових стандартів; упорядкування тих, що вже існують, стимулювання створення необхідних правозахисних і правоохоронних органів та організацій; підвищення ефективності правозахисних процедур, розрахованих на захист конституційних прав і свобод різних категорій осіб, у тому числі за допомогою інституту конституційно-правової відповідальності.

У конституційному праві конституційна відповідальність є самостійним видом юридичної відповідальності, що пов'язується передусім із механізмом правового захисту Конституції України. Проте категорії «юридична відповідальність у конституційному праві» та «конституційно-правова відповідальність» не є тотожними. Юридична відповідальність у конституційному праві в широкому значенні представлена конституційною, адміністративною та іншими видами відповідальності за порушення норм конституційного права. Пріоритетним видом юридичної відповідальності в конституційному праві України є конституційно-правова відповідальність. Сьогодні остання сформувалася як інститут конституційного права та елемент системи гарантій консти-

туційного права України. Тобто, наприклад, на думку Н. Наливайка, конституційно-правова відповідальність – це особливий вид юридичної відповідальності, що має складний політико-правовий характер, настає за скоєння конституційно-правового делікту та виявляється в передбачених конституційно-правовими нормами особливих несприятливих наслідках для суб'єкта конституційного делікту [8, с. 9].

Конституційна система захисту прав і свобод людини та громадянина в нашій державі включає певну сукупність правил (правових норм). Ці норми встановлюють як потенційно можливі (диспозитивні), так і обов'язкові (імперативні) правила поведінки суб'єктів правозахисних відносин. Зокрема, Основним Законом закріплене право кожного на захист своєї честі й гідності (ст. ст. 28, 68), своїх прав і свобод усіма способами, не забороненими законом (ст. 63), що належить до диспозитивних правозахисних норм; гарантії державного (ст. 55) і судового (ст. 59) захисту прав і свобод людини та громадянина є нормами імперативними. Як впливає з наведених та інших правозахисних норм, Конституція України використовує різні прийоми їх формулювання: через дієслово «захищати», через іменник «захист» і дієслово «гарантується», через право на «захист». Таким шляхом, за правильним твердженням М. Марнгейм, відображаються як категоричність правозахисної позиції держави, так і варіанти правозахисної поведінки осіб, які перебувають під юрисдикцією держави [9, с. 45].

Даючи загальну характеристику конституційним правозахисним нормам, варто виділити їх вихідні та похідні різновиди. Так, за ч. 4

ст. 55 Конституції, захист прав і свобод людини та громадянина є вихідним щодо ч. ч. 1, 2 і 3 цієї самої статті Основного Закону, що вказує на такий вид захисту, як судовий, а також захист Уповноваженим з прав людини. Одночасно всі конституційні правозахисні норми є вихідними для інших таких норм.

Конституція України передбачає правозахисні норми загального та виняткового характеру. Перші з них діють на всій території країни й не обмежені за часом, другі – в умовах особливих режимів воєнного та надзвичайного станів (ст. 64).

Відповідно до ч. 2 ст. 29 Загальної декларації прав людини, «при здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві» [10].

Конституція України, виходячи з норм міжнародно-правових документів, установила обмеження щодо реалізації деяких прав і свобод людини та громадянина. Так, право вільно збирати, зберігати, використовувати й поширювати інформацію обмежується законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, яка одержана конфіденційно, або для підтримки авторитету й неупередженості правосуддя (ст. 34). Здійснення права на свободу світогляду й віросповідання може

бути обмежене законом лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я та моральності населення, захисту прав і свобод інших людей (ст. 35). На таких самих підставах може бути обмежене право громадян на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації (ст. 36). Конституційно встановлюються також обмеження щодо права на проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій (ст. 39) тощо. Усі ці обмеження обґрунтовані необхідністю забезпечення охорони конституційного ладу, національної безпеки, прав і свобод людини та громадянина [11, с. 94].

Правозахисні норми конституційної системи захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні закріплюються в різних джерелах. Загальні вимоги до них – це, зокрема, неприпустимість їх обмеження (ст. 64), обов'язковість офіційного опублікування для загального відома (ст. 94). Конституція України в цьому сенсі прямо вказує на міжнародний договір (ст. 9), закон (п. п. 1 і 3 ч. 1 ст. 92), підзаконні нормативні правові акти (п. 2 ст. 116).

Сутнісними елементами конституційної системи захисту прав і свобод людини та громадянина є принципи. Вони сприяють розкриттю специфіки того чи іншого правового феномена. Їх основу становить світоглядна позиція, закономірність, виявлена практикою, або умоглядне становище як плід наукової думки [12, с. 166]. Вони, будучи «доктринальними джерелами права», виконують завдання основних напрямних векторів правового впливу. Як зауважує із цього приводу вітчизняний учений А. Колодій, принципи права як його юридичні основи можуть і мають отримувати свою об'єктивізацію в безпосередньому змісті законодавства, створюю-

ючи при цьому ті прошарки правової матерії, які можуть становити самостійну структурну ланку, що безпосередньо регулює суспільні відносини [13, с. 15].

Однією з важливих ознак основоположних принципів права є їх самодостатній із погляду формальної визначеності характер. Іншими словами, для застосування вимог цих принципів немає необхідності посилалися на інше джерело права (закон, правовий звичай тощо). Тому основоположні (загальні) принципи права можуть використовуватися у двох значеннях: і як зміст права, і як його форма (джерело) [14, с. 10]. На думку С. Погребняка, під основоположними принципами права потрібно розуміти систему найбільш загальних і стабільних імперативних вимог, закріплених у праві, які є концентрованим вираженням найважливіших сутнісних рис і цінностей, що притаманні цій системі права та визначають її характер і напрями подальшого розвитку [15, с. 37].

Так, зокрема, принцип поваги й непорушності прав і свобод людини закріплений у ст. 3 Конституції України та передбачає, що права людини розглядаються як вища правова цінність, а їх утвердження й забезпечення є першочерговим обов'язком держави [16, с. 10]. Цей принцип зумовлює визнання пріоритету природних прав людини, що розглядається Конституційним Судом України «як один із засадничих принципів Конституції України, відповідно до якого Верховна Рада України як орган законодавчої влади має приймати правові акти, додержуючись такого підходу» [17]. На необхідність установавання правопорядку, який повинен гарантувати кожному утвердження та забезпечення прав і свобод, Конституцій-

ний Суд України звертав увагу також у рішенні від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі про постійне користування земельними ділянками [18]. Крім того, для забезпечення свободи важливо, щоб обмеження, які запроваджуються державою, не зазіхали на саму сутність того чи іншого права й не призводили до втрати його реального змісту. Конституційний Суд України посилався на це правило в рішеннях від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005, від 12 червня 2007 року № 2-рп/2007 у справі про утворення політичних партій в Україні [19] і від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008 у справі щодо предмета і змісту закону про Державний бюджет України [20].

Разом із тим до завдань нашого дослідження не входить висвітлення всього спектру принципів, оскільки конституційна система захисту прав і свобод людини – явище, що постійно розвивається. Її принципи, як ми бачимо, містяться в різнорівневих нормативно-правових актах. Так, аналіз зарубіжних конституцій дає підстави стверджувати, що принципи справедливості, чесності, поваги й низка інших активно використовуються як у декларативних документах, так і в конституційних актах. Вони є вихідними початками та моральним фоном концепції захисту прав і свобод людини. Відзначимо, опора на принципи з морально-етичної сфери (наприклад, ст. 2 Основного Закону ФРН звертається до морального закону; ст. 19 Конституції Італії апелює до добрих звичаїв, а ст. 29 виділяє моральну рівність подружжя) зміцнює позиції конституційної системи захисту прав і свобод людини, виводячи її з виключно формальної сфери та наближаючи безпосередньо до людини.

У цьому зв'язку показовою є позиція Д. Джильберта, що без духовного

компаса наша конституція марна й існуватиме лише тим, що про неї говоритимуть судді [21, с. 93].

При цьому поєднання конституційних, морально-етичних, релігійних, традиційних норм, за твердженням М. Марнгейм, сприяє стійкості цієї системи, є гарантією від девальвації з плином часу [9, с. 45]. У цьому плані цілком погоджуємося й із Г. Мальцевим, що право належить до класу таких соціальних явищ, як мораль, політика, релігія, етикет, що є нормативно-регулятивними системами. Кожне з них – це соціально-культурний комплекс норм, ідей і відносин, що визначає характер і напрями людської діяльності через формування та реалізацію поведінкових стереотипів. Про це саме свідчать і норми низки конституцій зарубіжних країн (наприклад, Конституція Німеччини, в Преамбулі якої відзначено, що німецький народ прийняв Основний Закон, «усвідомлюючи свою відповідальність перед Богом і людьми»; Конституція Італії в ст. 54 містить обов'язок усіх громадян Італії бути «вірними своїй Республіці»; у ч. 1 ст. 6 Конституції Ірландії говориться, що всі влади відповідно «з божим велінням виходять від народу»). Видається, що наявність духовності в конституціоналізмі – абсолютно необхідна умова його життєвості та прогресивності. Духовність, за правильним твердженням Р. Байніязова, не дає змоги юридичному негативу стати домінуючим явищем у правовій системі суспільства, «гальмує» поширення правового нігілізму й байдужості [22, с. 14].

Відзначимо, кожному конкретному історичному періоду часу повинна відповідати адекватна конституційна система захисту прав і свобод людини та громадянина, яка опосередкована також і територіальним простором.

Отже, аналізована нами в дослідженні система в конкретній державі, в конкретному регіоні демонструє свою специфіку навіть за послідовного врахування правозахисних стандартів. Оцінювання нових напрямів у розвитку системи захисту прав і свобод людини дає підстави стверджувати про застосування саме зваженого підходу до співвідношення європейських т. зв. «універсальних» стандартів і традиціоналізму, культури, релігії інших цивілізацій. Подібна проблема, за твердженням А. Тимченко, набуває обрисів основоположного правозахисного принципу як соціальної, моральної та юридичної реальностей [23, с. 12].

Ми вже відзначали, що принципи конституційної системи захисту прав і свобод людини співвідносяться з принципами її правового статусу, що відображають відносини між державою й людиною у зв'язку з місцем останньої в суспільстві. Подібне ставлення до них не може здійснюватися без урахування принципів правового статусу людини. Саме тому для досягнення заявлених у дослідженні завдань варто також охарактеризувати й окремі конституційні принципи з урахуванням правозахисного фактора.

Отже, конституційна система захисту прав і свобод людини та

громадянина є важливим, по суті, визначальним складовим елементом загальнодержавної системи конституційного права України, оскільки вона здійснює системоутворювальний вплив на інші елементи (засади) конституційного ладу нашої держави. Усі відображені в Конституції України елементи конституційної системи захисту прав і свобод людини та громадянина, незважаючи на пряму дію конституційних норм і їх застосування на всій території країни, потребують законодавчої конкретизації й розвитку. Деталізація різних компонентів конституційної системи захисту прав і свобод людини та громадянина сприяє формуванню відносно самостійних блоків, серед яких – правозахисна і правоохоронна системи українського суспільства й держави. Конституційна система захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні загалом є досить розгалуженою, її основними елементами є суб'єкти, об'єкти, принципи, а також гарантії прав і свобод людини та громадянина. Водночас у досліджуваній системі основними є саме суб'єкти, адже вони є генераторами суспільної діяльності, активності, носієм інтересу й учасником суспільних відносин.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Толковий словарь Даля онлайн. Система [Електронный ресурс]. – Режим доступа : <http://slovardalja.net/word.php?wordid=37673>.
2. Webster's Revised Unabridged Dictionary. – Chicago : The University of Chicago, 1913. – P. 1465. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://machaut.uchicago.edu/?resource=Webster%27s&word=system&use1913=on>.
3. Федоренко В.Л. Система конституційного права України: матеріальне, процесуальне та колізійне право / В.Л. Федоренко // Держава і право : зб. наук. праць. Серія «Юридичні і політичні науки». – К. : Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2007. – Вип. 36. – С. 193–198.
4. Иеринг Рудольф фон. Юридическая техника / Рудольф фон Иеринг ; сост. А.В. Поляков. – М. : Статут, 2008. – 231 с.
5. Федоренко В.Л. Система конституційного права України як складник класичного конституціоналізму / В.Л. Федоренко // Конституція і конституціоналізм в Україні:

вибіркові проблеми : зб. наук. праць членів Товариства конституційного права з нагоди 10-ї річниці Конституції України, Конституційного Суду України та самого Товариства / відп. ред. проф. П.Ф. Мартиненко і доц. В.М. Кампо. – К. : Купріянова, 2007. – С. 58–95.

6. Федоренко В.Л. Система конституційного права України: теоретико-методологічні аспекти : [монографія] / В.Л. Федоренко. – К. : Ліра-К, 2009. – 580 с.

7. Федоренко В.Л. Система конституційного права України і система конституційно-правової науки: параметри співвідношення та взаємодії / В.Л. Федоренко // Наука конституційного права України: сучасний стан та напрямки розвитку : мат. виступів учасників круглого столу / за ред. А.П. Гетьмана. – Х. : Право, 2009. – С. 120–127.

8. Наливайко Л.Р. Конституційно-правова відповідальність: питання теорії та практики : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / Л.Р. Наливайко. – К., 2000. – 19 с.

9. Марнгейм М.В. Конституционная система защиты прав и свобод человека и гражданина в Российской Федерации : дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.01, 12.00.02. / М.В. Марнгейм. – М. : РГБ, 2006. – 385 с.

10. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року // Голос України. – 2008. – № 236. – С. 15–17.

11. Єзерський Д.О. Правове регулювання надзвичайного стану в Україні / Д.О. Єзерський // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2014. – № 1. – С. 93–101.

12. Богданова Н.А. Система науки конституционного права / Н.А. Богданова. – М. : Юристъ, 2001. – 311 с.

13. Колодій А.М. Принципи права України / А.М. Колодій. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 208 с.

14. Толстик В.А. Иерархия российского и международного права / В.А. Толстик. – М., 2001. – С. 10.

15. Погребняк С.П. Основоположні принципи права (змістовна характеристика) / С.П. Погребняк. – Х., 2008. – 188 с.

16. Фулей Т.І. Сучасні загальнолюдські принципи права та проблеми їх впровадження в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Т.І. Фулей ; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2003. – 19 с.

17. Рішення Конституційного Суду України від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008 у справі про звільнення народних депутатів України з інших посад у разі суміщення // Офіц. вісн. України. – 2008. – № 80. – Ст. 2697.

18. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі про постійне користування земельними ділянками // Офіц. вісн. України. – 2005. – № 39. – Ст. 2490

19. Рішення Конституційного Суду України від 12 червня 2007 року № 2-рп/2007 у справі про утворення політичних партій в Україні // Офіц. вісн. України. – 2007. – № 54. – Ст. 2183.

20. Рішення Конституційного Суду України від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008 у справі щодо предмета та змісту закону про Державний бюджет України // Офіц. вісн. України. – 2008. – № 38. – Ст. 1272.

21. Джильберт Дж.М. Морально-этические основы государственного управления в России на пороге XXI века / Дж.М. Джильберт // Кентавр. – 1993. – № 3. – С. 91–99.

22. Байниязов Р.С. Мировоззренческие основы общероссийской правовой идеологии / Р.С. Байниязов // Журнал российского права. – 2001. – № 11. – С. 14–17.

23. Тимченко А.І. Проблемні питання конституційної реформи в Україні : [доповідь] / А.І. Тимченко. – К. : Київський регіональний центр Академії правових наук, 2008. – 24 с.

В статье исследуется современная система защиты прав и свобод человека и гражданина. Обращается внимание на доктринальные аспекты построения отечественного механизма защиты прав человека. Дан анализ отдельных решений Конституционного Суда Украины по исследуемой тематике.

Ключевые слова: права и свободы человека и гражданина, механизм защиты прав человека, современная доктрина конституционного права.

Studied the modern system of rights and freedoms of man and citizen. The author turns his attention to doctrinal aspects of building national human rights mechanism. Analyzes of individual decisions of the Constitutional Court of Ukraine of the study subjects.

Key words: human rights and freedoms of man and citizen, human rights mechanisms, modern doctrine of constitutional law.
